

De makelaar van Madras

Ode aan Vinod Subramaniam van schrijver Ernest van der Kwast

24 augustus 2021

Ik moet altijd aan een tovenaarsdenken als ik Vinod Subramaniam zie. Ik denk dat het door zijn pas komt. Sommige mensen banjeren door gangen, andere rennen of snellen terwijl ze anderen welhaast omverlopen. Ook is er de tred, de gestadige pas, stap voor stap richting het einde. De schrede van Subramaniam is magisch. Hij loopt niet door de gangen, hij lijkt te zweven over het marmoleum. Het is een geruisloos ballet. Zoals een ree door de bossen gaat, zo schrijdt Vinod Subramaniam door de universiteit. Maar hij slaat niet op de vlucht als hij wordt gezien. Hij kijkt je aan, vertraagt zijn pas, glimlacht en voordat je het weet, staat hij stil en luistert naar je.

‘Ik wil een benaderbare rector zijn,’ zei Vinod tijdens de opening van het academische jaar in 2015. ‘En als uw hart zegt dat U echt iets kwijt wilt, schroom dan niet om mij te benaderen.’ Een wetenschapper die elektrotechniek heeft gestudeerd, die gepromoveerd is in de technische natuurkunde én die luistert naar het hart: Vinod Subramaniam.

Hij wil verbinden. Mensen bij elkaar brengen. Zijn secretaresse Paulien Oosterhuis noemt hem een makelaar. Ik vind dat misschien een nog betere omschrijving dan tovenaarsdenken. Niet een makelaar in stenen, maar een makelaar in mensen. Hij koppelt studenten aan decanen, hoogleraren aan hoogleraren, docenten aan bestuursleden. We kunnen van elkaar leren, en met elkaar komen we tot betere plannen en een mooiere universiteit – dat is de overtuiging van de makelaar. Stiekem verdenk ik hem ervan dat hij er nog een ander geloof op nahoudt. Maar dat komt misschien door de afkomst die ik deel met de makelaar uit Madras. Ik kom ook uit India, en wanneer er in mijn cultuur wordt gesproken over koppelen dan kom je toch al snel uit bij een huwelijk.

Ik heb geen bewijs, en ook zijn secretaresse wil er niets over kwijt, maar ik ben er zeker van dat Vinod Subramaniam in zijn zes jaar aan de Vrije Universiteit óók geliefden aan elkaar heeft gekoppeld. Onze moeders zouden trots op hem zijn.

Ook als niet de juiste levenspartner werd gevonden, was er hartstocht. ‘Iedereen wordt verliefd op Vinod,’ zei rector magnificus Rianne Letschert van Maastricht University in een podcast. Het is zijn toverkracht, zijn pas, zijn glimlach. Een hart dat een oor vindt. Volgens zijn secretaresse heeft hij een megageheugen. ‘Hij weet veel van mensen, hij onthoudt namen. Mensen voelen zich gezien.’ Het liefst zet hij ze in de spotlights.

En de tovenaarsdenken zelf? Die is bescheiden. Hij is niet de baas, zei hij recent in een interview. En hij ziet de rector magnificus ook niet als ‘gezicht van de universiteit’, zoals Carel Stolker van Universiteit Leiden het omschreef. Vinod Subramaniam is liever het geweten van de VU. Een plek waar vele, verschillende stemmen gehoord moeten kunnen worden, waar altijd ruimte moet zijn voor dialoog en debat, waar geluisterd wordt. Misschien is dat de reden dat hij geruisloos door de gangen gaat: zijn stappen mogen het woord niet overstemmen.

‘As you set out for Ithaca/ hope the voyage is a long one,/ full of adventure, full of discovery,’ citeerde Vinod de Griekse dichter Kavafis toen hij als rector magnificus zijn eerste academische jaar opende. Zijn reis gaat voort, de odyssee wordt vervolgd. We zullen de echo van zijn stappen niet horen, maar we zullen vanaf nu het hart horen spreken. Dat is de kracht die de tovenaarsdenken ons heeft gegeven.

